

Arrest

nr. 133 609 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betekend onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen;

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Reden van de beslissing: De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Reden van de beslissing: Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

Verzoeker diende op 24 januari 2013 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 oktober 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de aanvraag om verblijfsmachtiging van 24 januari 2013 onontvankelijk. Verzoeker diende op 25 februari 2014 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 133 608 van 20 november 2014 werd dit beroep verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten vermits de gemachtigde van de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wat betreft het toepassen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er kan een verzoekende partij echter geen belang worden ontzegd bij haar beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)*”. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu aangehaald wordt.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen door de verweerder in haar nota omdat deze beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In het enig middel werpt verzoeker op: “*Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht, en schending van artikel 8 EVRM.*”

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(...) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan

voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit. Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon. Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven ook de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat de morele integriteit van verzoeker wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, na een verblijf van meerder jaren, is duidelijk, nu hij wordt losgerukt uit zijn familie- en vriendenkring, waarmee hij nog steeds nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Marokko geen enkel contact meer heeft waar hij zich tot zou kunnen richten. Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tót gezinsleden, recentelijk vooral ook tót de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden. Verzoeker voldoet aan al deze voorwaarden nu hij een heel hechte relatie onderhoudt met zijn familie en nu het voor hem quasi onmogelijk is om een familie, laats staan gezinsleven op te bouwen in Marokko, alwaar hij geen familieleden meer heeft. Bovendien is de vriendin van verzoeker hoog zwanger. Zij is van hem afhankelijk en kan niet zonder zijn steun. Vermits het hier gaat om een moeilijke zwangerschap is het geenszins aan te raden om mevrouw alleen in België achter te laten. Door haar afkomst van vreemde origine is het sowieso al moeilijk genoeg om de zwangerschap te voldragen. Dat er, gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Verzoeker betoogt in eerste instantie dat hij een heel hechte relatie onderhoudt met zijn familie en dat het nu voor hem nagenoeg onmogelijk is om een familieleven, laat staan gezinsleven op te bouwen in Marokko, alwaar hij geen familieleden heeft. Dit is echter niet meer dan een bloot betoog. Verzoeker laat voorts na te concretiseren met welke leden uit zijn familie hij in België dan wel een hechte relatie zou onderhouden. Verzoeker toont niet aan dat hij met zijn familieleden, andere dan zijn partner, in België een gezinsleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM.

3.3. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner, naar wie hij slechts in tweede instantie verwijst, een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 7 juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker toont met zijn louter theoretisch betoog niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om in zijn land van herkomst een gezinsleven uit te oefenen met zijn partner. Verzoeker betoogt dat zijn vriendin hoogzwanger is, van hem afhankelijk is en niet zonder zijn steun kan. Dit zijn echter loutere beweringen die niet worden hardgemaakt door middel van minstens een begin van bewijs. Dat het om een moeilijke zwangerschap gaat en het geenszins aan te raden is om zijn vriendin alleen in België achter te laten en het sowieso al moeilijk genoeg is om de zwangerschap te voldragen door de vreemde origine van verzoeksters vriendin kan dan ook niet worden aanvaard. Waar verzoeker zich nog beroept op zijn privéleven nu zijn morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, na een verblijf van meerdere jaren en hij wordt losgerukt uit zijn vriendenkring waarmee hij nog steeds nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Marokko geen enkel contact meer zou hebben waartoe hij zich zou kunnen richten, wordt opgemerkt dat hij hiertoe evenmin een begin van bewijs voorlegt dat zijn stelling zou kunnen onderbouwen. De Raad wijst er voorts op dat de feiten aangehaald door verzoeker, met name zijn 'vriendenkring', onder de noemer 'sociale contacten' kunnen worden geplaatst. Gewone sociale contacten vallen niet onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Er kan nog worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft verkregen, zoals in casu, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

3.5. Verzoeker toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn partner te blijven met wie hij een verklaring van wettelijk samenwonen aflegde op 13 december 2012 en in België bij zijn vriendenkring te blijven, hoewel hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet en voorheen geen langdurig wettelijk verblijf gekend heeft in België, en de belangen van de Belgische staat in het kader van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. De bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoeker de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen en aldus na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten, alsnog het Belgisch grondgebied kan betreden teneinde zijn partner te vervoegen. De tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan aldus niet worden aangenomen.

3.6. Waar verzoeker nog aanvoert dat er in zijn hoofd sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België te doen, dient te worden opgemerkt dat deze kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, met name de bijlage 13sexies, en aldus niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.7. Verzoeker voert verder aan dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht *“die men mag verwachten in elk concreet geval.”* Er wordt opgemerkt dat verzoeker nalaat met concrete elementen uiteen te zetten op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing deze beginselen zou geschonden hebben.

3.8. De afsluitende theoretische beschouwingen aangaande de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan. Zij kunnen geen afbreuk doen aan de gebonden bevoegdheid in deze van de verwerende partij voor wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA